

ΟΡΘΡΟΣ

ΙΔΡΥΤΑΙ:

Γ. ΤΣΟΥΚΑΝΤΑΣ

Β. ΠΑΠΑΔΟΓΕΩΡΓΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τ. ΤΣΙΜΠΟΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΦΑΒΙΕΡΟΥ 7

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Β. ΝΟΔΑΡΟΣ

ΦΥΛΛΟΝ Ι

ΑΘΗΝΑΙ: 1 ΜΑΪΟΥ 1923

ΟΡΘΡΟΣ

Είναι μεσάνυχτα. Ο Καλόγερος γονατιστός στο άχυρόστρωμά του μουρμουρίζει την προσευχή του μεσονυκτίου, κουτοιλώντας από τη νύστα.

Τὸν ἐξύπνησεν ἡ συνήθεια ποῦ εἶναι τὸ ἀσφαλῆστερο ξυπνητήρι.

— «Ἐλέησόν με ὁ Θεός.....» «Ἐνύσταξεν ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ ἀκηδίας....»

Καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Πέρασε κάμποση ὥρα ὅσο ποῦ τὸν ἐξύπνησεν ἡ ἴδια του ἡ φωνή, γιατί στὸν ὕπνο του ἔψελνε τὸ: «Ἴδοῦ ὁ νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός.» Ἄλλὰ τὰ μάτια του δὲν τὸν ἀκοῦνε πιά καὶ κλείνουν γιὰ καλά.

Τὸ ἀχόρταστο φυτίλι τοῦ κανηλιοῦ, ἀφοῦ ἐρροῦφηξεν ὅλο τὸ λάδι, ἔρθασε καὶ στὸ νερό. Τώρα πετάει τὴν τελευταία του σπίθα, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ νὰ σβύσῃ ἀδόξως.

Τσάκ!.. ἐρράγισε τὸ γυαλί τῆς καντήλας.

Καὶ ὁ καλόγερος ξυπνᾷ τρομαγμένος.

Κάποιο ὄνειρο εἶχε δημιουργηθῆ, ποῦ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή ὡς τὴν ἄλλη ὕφανε περιπέτειες καὶ ἐσκηνοθέτησε κινδύνους, ποῦ κατέληξαν σὲ κάποιον κρότιο καταστροφῆς: αὐτὸν ἀντιπροσώπευσε τὸ τσάκ τοῦ κανηλιοῦ.

Καὶ μουρμουρίζει ὁ Καλόγερος:

— Τὸ γυαλί ῥάϊσος δὲν εἶναι γιὰ κολό:

Φορεῖ τὸ σκοῦφο του· πετιέται ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ ἀνοίγει τὸ παράθυρο τοῦ κελλιοῦ.

Εἰωδιὰ ἀπ' τοὺς ἀνθοὺς τῆς κитρολεμονιάς γεμίζει τὸ κελλί του.

Τ' ἀστέρια τρεμοσβύνουν. Ἔρχεται ὁ Ὁρθρος.

Ἄπο μακρὰ ἀκούγεται ὁ ὀρθροβόας ἀλέκτωρας. Αὐτὸς τὸν προαναγγέλει.

Βάζει τὸ ῥίσσο του. Κάνει τρεῖς σταυροὺς καὶ ἐννιά μετάνοιες, ἀνάβει ἐν' ἀγιοκέρι καὶ κάθεται κοντὰ στὸ τραπεζάκι του.

Μὲ τὸ φῶς τοῦ ἀγιοκεριοῦ ἀρχίζει τώρα νὰ διαβάξῃ τοὺς ψαλμοὺς τοῦ Ὁρθροῦ: «ἐκ νυκτός ὀρθρίζει τὸ πνεῦμά μου πρὸς σὲ ὁ Θεός.....»

Ἄλλὰ τὸ κεφάλι του γέρνει πάλι κατὰ τὰ σταυρωμένα χέρια του.

Κοιμάται.

Ἐξαφνα φανερώνεται ὁ Ὁρθρος.

Εἶναι ὠραῖο ξανθόμαλλο παιδάκι. Ἔτσι τὸν ζωγραφίζουν.

Ἄλαφρὰ τὸν τραβᾷ ἀπὸ τὸ ῥίσσο γιὰ νὰ ξυπνήσῃ.

Τοῦ κάκου.

Τὶ γλυκὸς ποῦ εἶναι ὁ ὕπνος τὴν ὥρα ποῦ ἡ φύση ὀρθρίζει!

Τὸν τραβᾷ πάλι πρὸς δυνατὰ τώρα.

— Παληόπαιδοί φωνάζει στὸν ὕπνο του ὠρτισμένος ὁ Καλόγερος.

Πετιέται ἀπ' τὸ σκαμνί του, μουρμουρίζοντας ἐξορκισμούς. Ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ δὲν βλέπει τίποτε.

Ἡ αὐγὴ ῥοδίζει τώρα στὸ κελλί του μέσα Λαμποκοπᾷ ὁ αὐγερινὸς στὸ στερέωμα.

Ἄλλὰ μὲ τὸν Ὁρθρο μαζὺ ἔφυγε καὶ ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Παίρνει ὁ Καλόγερος τὴν ἀξίνα, καὶ πηγαίνει ν' ἀνοίξῃ λάκκους στὴ Γῆ.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΤΟΥ ΟΡΘΡΟΥ

Νέοι μου Κύριοι,

Μου ἐκάματε τὴν τιμὴν νὰ ζητήσητε καὶ γιὰ περιοδικό, καθὼς μου εἶπατε, ποῦ θὰ τὸ ἐκδώσῃ κάποιος κύκλος νέων φοιτητῶν, νομίζω, καὶ ποῦ θὰ ὀνομάζεται «**Ὁρθρος**».

Μὴ μὲ παρεξηγήσετε ποῦ μου δίνετε τὴν εὐκαιρίαν νὰ σημειώσω, σύντομα, τὴν σκέψιν μου μὲ τὴν παράκλησιν νὰ τὴν φιλοξενήσετε στὸ φύλλο σας ποῦ πρόκειται νὰ ἰδῆ τὸ φῶς. Εἶμαι βέβαιος πῶς ἐσεῖς, μὲ ὅλη σας τὴν νεότητα, εἴθε ἢ ἐξαιρέσεις μιᾶς συνηθείας, κακῆς. Καὶ γιὰ τοῦτο ἴσα-ἴσα ἤθελα ἐσεῖς νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ τὴν καταστήσω γνωστήν.

Γράφοντας ἀπὸ χρόνια, ἀπόκτησα κάποιον ὄνομα ποῦ κινεῖ συμπάθειαν καὶ ἀγάπην, ἀντίθετα μὲ τὰ αἰσθήματα ἄλλων, ἀδιαφορίας καὶ ἀντιπαθείας. Ἔρχεται στὸ νοῦ ἐνός, δύο, περισσοτέρων, νὰ ἐκδώσουν ἓνα φύλλο περιοδικό. Οἱ ἐκδότες ἄγνωστοι σὲ μένα, ἢ καὶ γνωστοί. Ἄλλὰ τὸ περιοδικό τους ἀγέννητο ἀκόμα, ἄδηλο σὲ ὅλα του : στὰ μέσα του, στὸ σκοπὸ του, σὴν ἀρχὴ του ἢ σὴν ἀναρχία του, στὰ περιεχόμενα, στὰ πρόσωπα, σὴ γλῶσσα, στοὺς συνεργάτες του καὶ ἐργάτες του. Φιλολογικὸ λέγεται. Μὰ φιλολογία εἶναι ὄρος γενικώτατος, ἀόριστον λέξι, ποῦ μπορεῖ νὰ λήῃ πόλλά, μπορεῖ νὰ μὴ λήῃ τίποτε. Μπορεῖ νὰ εἶναι δουλειὰ γιὰ προσοχή, μπορεῖ κακογραφία ποῦ ἀπελπίζει. Λοιπόν, ἔρχεται ὁ ἐκδότης ἢ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐκδότη· συχνὰ ἀνώνυμος, γιατί οὕτε τὰ ὀνόματά τους φανερώνουν, λέγον-

τάς τα ἀπλῶς, ἢ δίνοντας τὰ ἐπισκεπτήριά τους. Προφορικᾶ : «**θὰ βγάλουμε περιοδικό. Παρακαλοῦμε «Δόστε μας ὄ,τι!**» Μάλιστα τυχαίνει τὸ περιοδικὸ νὰ εἶναι στὸ πιεστήριο, νὰ βγαίνει αὐριο ἢ μεθαύριο, καὶ ὁ μὲ ἄσπρα μαλλιά συγγραφεὺς ποῦ τοῦ ζητιέται ἡ συν-εργασία, ἀνάγκη τότε νὰ βγάλῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸ συρτάρι του ὄ,τι ἔχει, καθὼς ἐπάνω κάτω θὰ ἐβγαζε ὁ ψιλικαντζῆς τὸ πρᾶγμά του γιὰ νὰ τὸ ξεπουλήσῃ, ἢ ὁ νοικοκύρης τὴ δραχμὴν τοῦ ἀπὸ τὴν τσέπη του γιὰ νὰ ἐλεήσει.

Τὸ ἀγέννητο, ἄδηλο περιοδικό, μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ πολὺ παιδιάτικο, καὶ ἀνοργάνωτο καὶ ἀνίδεο. Ἡ μπορεῖ νὰ ὑπηρηρετῆ ἰδανικὰ μὲ συντάκτες πρόσωπα ποῦ δὲν θὰ ἤθελα κ' ἐγὼ καὶ ὁποῖος εἶναι σὰν ἐμένα, πιστὸς μιᾶς τέχνης διανοητικῆς, νὰ βρεθῆ στὸ πλευρό τους ἢ νὰ φαίνεται πῶς βοηθᾷ κινήσιν ἀταίριαστη μὲ τὴ συνείδησί του, ἢ πῶς δείχνεται ἀδιάφορος σὲ ζητήματα ποῦ δὲν πρέπει ν' ἀδιαφορῆ. —

Ἔπειτα: Συμβαίνει το περιοδικὸ αὐτὸ νὰ ζητῆ τὴν συνεργασία ἐνός ἀνθρώπου καὶ χωρὶς ἐκτίμησι στὸ ἔργο τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπὸ κάποιον ὑπολογισμὸ ἐμπορικόν, γιατί ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἔτυχε καλὰ ἢ κακὰ ν' ἀποκτήσῃ ἓνα ὄνομα. Καὶ καμμιά φορὰ στὸ μεταξὺ τὸ περιοδικὸ ναυαγῆ πρὶν ἐβγῆ καὶ τὸ χειρόγραφο ἐξαφανίζεται, γιατί ὁ γυρευτὴς δὲ λαβαίνει τὸν κόπο νὰ τὸ γυρίσῃ πίσω.

Πολλὲς φορὲς τυχαίνει νὰ μου ζητοῦν νέοι ἄνθρωποι, μπορεῖ ἐξαιρετοί, ὅμως ἄγνωστοι, εἴτε στὸ ὄνομα, εἴτε στὸ φρόνημα.

Ἐνοχλητικὰ δείγματα κατάστασις βάρβαρης, ἀνάξιας γιὰ μιὰ πολιτεία Γραμμάτων.

Ἐκεῖ ποῦ σὲ πολῖτες τῶν γραμμάτων ξέρουν τὰ χρέη τους καὶ συμμορφώνονται πρὸς τοὺς κανόνας τῆς συμπεριφορᾶς ποῦ κρατοῦν παντοῦ,

1) Γράφουν πρὸς τὸν πρεσβύτερό τους οἱ νεώτεροι μάλιστα, οἱ ἀγνώριστοι ἀκόμα, καὶ μὲ τὸ γραπτὸ λόγο τους ζητοῦν τὴν συνεργασία του. Ἀπὸ τὸν τρόπο ποῦ εἶναι συντεταγμένο τὸ γράμμα τους ἀπὸ μόνον τὸ ὕφος του θὰ καταλάβω κ' ἐγὼ καὶ κάθε ἄλλος σὰν ἐμένα μὲ ποιους ἔχω νὰ κάνω.

2) Τὸ καλλίτερο ἀπ' ὅλα εἶναι νὰ μὴ ζητοῦν τίποτε, οἱ νέοι τοῦλάχιστον· οἱ ἄγνωστοι, ὡς τὴν ὥρα καὶ ἀδοκίμαστοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων τοὺς ὅπωςδήποτε γνωστοὺς καὶ δοκιμασμένους, νὰ μὴ ζητοῦν, πρὶν ἐκδόσουν τὸ περιοδικό τους τρία, δύο, ἓνα τοῦλάχιστο φύλλο. Τότε, στέλνοντας μαζί καὶ τὸ φύλλο, πειστήριο προσπάθειας ἐργασίας, καλαισθησίας, ἀρχῶν, προσόντων, θὰ μποροῦνε νὰ ζητοῦν καὶ τὴ βοήθεια τῶν γερόντων.

3) Μὲ τὴ γραπτὴν αἴτησιν ἀφίνεται στὸν ἄνθρωπο καιρὸς, ἄνεσι, ἢ πρέπουσα ἐλευθερία νὰ ἀπαντήσῃ ἢ νὰ σωπάσῃ. Ἡ συνηθισμένη παράκλησις «**πότε νὰ περάσω; — Αὐριο; Μεθαύριο;**» Ἐξευτελιστικὴ γι' αὐτὸν ποῦ ζητεῖ, ἐνοχλητικὴ γιὰ τὸν ἄλλον ποῦ τοῦ ζητοῦν.

4) Ἀκόμη καλύτερο θὰ εἶναι οἱ νέοι ποῦ ὀρέγονται μὲ σέβας πρὸς τὰ γράμματα καὶ σοβαρὰ κάπως νὰ ἐκδηλωθοῦνε σὲ περιοδικὸ δικό τους, νὰ φροντίζουν ἀπὸ τὸν κύκλο τους καὶ μόνον νὰ τὸ γυμνάζουν καὶ νὰ τὸ πλουτίζουν. Ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς

αὐλῆς τους νὰ ποτίζονται καὶ νὰ καθαρίζονται. Νὰ δείχνουν ὅτι θέλουν καὶ νὰ κάνουν μὲ τοὺς δικούς τους πόρους, ἢ ἀκολουθώντας τὰ παραδομένα ἢ γυρεύοντας νὰ τ' ἀναποδογυρίσουν, ἀδιάφορο. Ἄν τιμοῦν τοὺς γερωντότερους ποῦ τὸ ἔργο τους εἶναι δηλωμένο, χαρακτηρησιμένο, ἀξιοσπούδαστο, ἄς τὸ σπουδάσουν καὶ ἄς συντελοῦνε σὴ γνώση του, μιλῶντας ἢ γράφοντας γιὰ ἐκεῖνο. Ἄν τοὺς πρεσβύτερους δὲν τοὺς τιμοῦν, τί τὸ χρειάζονται τ' ὄνομά τους; Προτιμότερον νὰ τοὺς χτυποῦν καλὰ, κακὰ, ἀδιάφορο· ἢ σωπαίνοντας ἄς τοὺς θεωροῦν πῶς δὲν ὑπάρχουν.

5) Τὸ ζήτημα τῆς ἀμοιβῆς, ὁποῖας, τοῦ μόνου θετικοῦ τρόπου ποῦ δείχνει πῶς ὁ ἐκδότης θεωρεῖ πῶς τιμᾷ τὸ ἔργο ποῦ ζητεῖ, δὲν τὸ ἐγγίζω, γιατί ἐδῶ δὲν ἔχει τὸν τόπο του. Ὁ λόγος μου εἶν' ἐδῶ γιὰ τὰ περιοδικὰ ποῦ δὲν ἔχουν νὰ πληρώνουν, καὶ ποῦ ἀξίζουν ὅταν εἶναι τῆς προκοπῆς, νὰ συντρέχονται ἀφιλόκερδα.

6) Ἐξχωριστὰ γιὰ μένα, θὰ ἐπεθυμοῦσα νὰ δηλωθῆ μιὰ φορὰ γιὰ πάντα ἢ παράκλησίν μου ὅτι δὲν ἔχω καιρὸ καὶ τρόπο νὰ συνεργάζωμαι σὲ περιοδικὰ, ἀπορροφημένος ἀπὸ λογῆς σκοτούρες, ποῦ μὲ θέλουν ἀπομονωμένο, συγκετρωμένο. Μὲ ὅλη μου τὴν συμπάθεια καὶ τὴν ἐκτίμησιν πρὸς τὴν σύγχρονη κίνησιν, θὰ παρακαλοῦσα νὰ μου γίνῃ ἢ χάρι νὰ μὲ λησμονοῦν.

Θὰ εἶμαι ὑπόχρεος στοὺς νέους κυρίους τοῦ «**Ὁρθρου**» ἂν μου καταχωρίσουν τὰ λόγια αὐτὰ στὸ φύλλο τους. Αὐτὰ εἶναι ὁ ὀβολός μου· τοὺς εὐχομαι κάθε προκοπή. —

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ἐκφράζουμε, ελικρινέστατα, τὰ εὐχαριστῶ μας στὸν σεβαστὸ μας κύριο Παλαμᾶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποῦ γράφει γιὰ τὴν δμᾶδα μας, ποῦ παρουσιάζει σήμερα τὸ περιοδικὸ ὁ **“ΟΡΘΟΣ”**.

Τὸν εὐχαριστοῦμε ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν μᾶς ξεχωρίζει ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους κάποιους, ποῦ ἐκδίδουσι τὸ ἄλφα ἢ τὸ βῆτα ἢ κάποιον περιοδικό.

Δὲν ἔχομε ὄνομα.

Ἐχομε ὅμως ζῆλο, νηάτα, αἰσθημα, δρεξή, καὶ δὲν μᾶς λείπουν καὶ ἡ γνώσεις.

Αὐτὲς εἶναι οἱ περγαμνῆς καὶ τὰ πιστοποιητικά μας.

Θὰ προσπαθήσομε νὰ ἀνεβάσομε—καὶ γὰ τὸ πιτύχομε—τὸ περιοδικὸ μας σὲ μιὰ πολὺ ξεχωριστὴ καὶ λαμπρὴ θέσῃ. Θὰ παρακαλέσομε μονάχα τὸν κ. Παλαμᾶ, σχηματίζοντας τὴν ἰδέα ποῦ πρέπει γιὰ τὸν **“ΟΡΘΟΣ”** μας, νὰ μᾶς τιμήσῃ καὶ μὲ ἄλλη του συνεργασία· στὸ μέλλον τὸν εὐχαριστοῦμε πολὺ πάρα πολὺ γιὰ τὴ σημερινή.

Μὲ ἀμέτρητο σεβασμὸ

Ἡ Διεύθυνσις.

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΥΟ ΑΠΟΜΑΧΟΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ μαγαζὶ τοῦ Κώστα τοῦ μανάβῃ εἶναι ἓνα καρτσάκι, στημένο ἀπόξω ἀπὸ τὸ φούρνο. Ἐχει κι' ἄλλους μανάβῃδες ἢ γειτονιά, μὰ ὁ πιὸ συμπαθητικὸς τῆς εἶναι ὁ Κώστας. Μικροί, μεγάλοι, ἀπ' αὐτὸν φωνίζουν τὰ πορτοκάλια τους τὸν χειμῶνα, καὶ τὰ σταφύλια τους τὸ καλοκαίρι. Κι' ἀπάνω στὸ φώνισμα, πάντα θὰ βροῦν ἀφορμὴ νὰ τοῦ ποῦν δύο λόγια καὶ νὰ τὸν παρηγορήσουν.

Γιὰ τὸν Κώστα ὁ μανάβῃς εἶναι παράλυτος. Δὲν περπατεῖ, σούρνεται μὲ κόπο

ἀπάνω σὲ δύο δεκανίκια. Κι' αὐτὸ τὸ ἔπαθε πρὶν ἀπὸ τέσσαρα χρόνια, τότε ποῦ ἦταν ἀκόμη σφουγγαράς, βουτηχτής.

Μιὰ μέρα τὸν ἄφισαν κάτω περιστότερο ἀπ' ὅσο σήκωνε ὁ ἄνθρωπος.

Τὸν ἔβγαλαν μαῦρο καὶ προισμένο, τούμπανο.

Ἄλλος στὴ θέσι τοῦ θὰ πέθαινε.

Αὐτὸς γερὴ κρᾶσι ἔζησε, μὰ γιὰ νὰ μείνῃ σακάτης σ' ὅλη του τὴ ζωή.

Πόσες φορὲς εἶπε τότε, καὶ πότες θὰ τὸ πῆ ἀκόμα, «Καλλίτερα νὰ πέθανα, παρὰ νὰ μὴν ἔχω τὰ πόδια μου!»

Στὴ γειτονιά ἐκεῖνη τῆς Ἀθήνας, ὅπου τὸν ἔρριξε ναυαγὸ ἢ φουρτούνα τῆς ζωῆς ὁ Κώστας ἔχει πολλοὺς φίλους. Μὰ ὁ καλλίτερός του εἶναι ὁ Βασίλης, ὁ κειδὺς ζυμωτῆς τοῦ γέρου φούρναρη.

Γι' ἀγάπη του ἔχει πάντα τὸ καρτσάκι του ἀπόξω ἀπὸ τὸ φούρνο.

Πρὶν γίνῃ ὁ πόλεμος, ὅλας τὲς ὥρες ποῦ δὲν εἶχε δουλειὰ τὸ μαγαζὶ, ὁ Βασίλης τῆς περνοῦσε δίπλα στὸ σακάτη.

Στεριανὸς αὐτὸς, ἀπὸ τὴν Ἠπειρο, ἔβαζε τὸ Νησιώτη νὰ τοῦ ἐξιστορῇ τὴν περασμένη του ζωὴ τὴ θαλασσοινή. Τὸν βοηθοῦσε κιόλα μὲ προθυμία, ὅταν ἦτο ζωηρὸ τὸ νταραβέρι γύρω στὸ καρτσάκι κι' ὁ μανάβῃς δὲν τὰ κατάφερνε μονάχος του, σακάτης κι' ἀναγκασμένος νὰ κάθεται πάντα σ' ἓνα σκαμνί. Καὶ κάθε νύχτα, ἀφοῦ ἐτελειῶνε ἡ δουλειά, τὸν ἐσυντρόφευε μ' ἀγάπη ὡς τὴν κατοικίαν του—εἶχε μιὰ καμαροῦλα σὲ μιὰν ἀλλή τῆς γειτονιάς, λίγα βήματα ἀπὸ τὸ φούρνο—καὶ τραβοῦσε τὸ καρτσάκι του,

Ἐπειτα ἦλθε ὁ πόλεμος.

Ἐνα μεσημέρι, ὁ Βασίλης ὁ ζυμωτής, ἔφεδρος ἐγύρισε ἀπὸ τὸ στρατῶνα μὲ τὸ χακί του γιὰ ν' ἀποχαιρετίσῃ δακρυσμένος τὴ γειτονιά.

ΠΙΕΣΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΑΡΙΝΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Life of life! Child
of light!—Lamb of —
Eath!...
Shelley: «Hymn to the
spirit of nature».

Γεμίσατε οἱ δρόμοι λουλούδια κι'
ἀλλαλάζουνε χίλια πουλιά.

—ὦ, Ζωή! ὦ, χαρά! ὦ, τραγοῦδι.—

Σὲ κάθε κλαδὶ κι' ἀπόνα μπουμπούκι,
σὲ κάθε μπουμπούκι κι' ἀπόνας ἀνθός.

—ὦ, Ζωή! ὦ, χαρά! ὦ, τραγοῦδι—

Ἀλλαλάζουνε χίλια πουλιά. Ὁ οὐρανὸς
χαμογέλασε πάλι. Τὸ γρασιδί
σκεπάζει τοὺς τάφους. Ἡ Μαργαρίτα
παραβγαίνει μὲ τ' ἄστρα. Κι' ὁ
λοῦθε, τριγύρω πουλιὰ—σὰν αἰλλοί.

—ὦ, Ζωή! ὦ, χαρά! ὦ, τραγοῦδι.

Ματιάξει στὴ βραγιά το μπουμπούκι
καὶ μὲς τὴν καρδιά μου ματιάξει
μία καινούρια ἐλπίδα.

—ὦ! Ἀνοιξη, θεία πνοὴ ξεχομένη
ἀπ' τὰ χεῖλια ἑνὸς πόθου!—

—Πόσα χρώματα λάμπουνε γύρω!
Τὶ παρθένο γιορτάσι ἀπὸ μύρα—ποιὸς
παλμὸς ἀπ' τὰ σπλάχνα τῆς γῆς
ὡς βαθεῖα σιτὴν ψυχὴ μου!

... Καὶ τὸ ρόδο ποῦ ἀνθίζει. Καὶ
τὰ μύρια πουλιὰ ποῦ λαλοῦνε σιτὴν
ὀλόφωτη πάστρα. Κι' ἀπ' τὰ οὐράνια,
τὸ βράδι ὡς προβαίνει, τὸ ποῖο
διάφανο ἀστέρι ποῦ σκίζει τὸ κατά-
στερο χάος γιὰ νὰ πέσῃ κοντὰ μου.

Μὲ τὸν Κώστα ἄλλαξε ἓνα φιλι καὶ τοῦ ἔταξε πῶς θὰ τοῦ γράφῃ. Τὸ ἴδιο βράδυ θ' ἄφευγε μὲ τὸ σῶμα του γιὰ τὰ σύνορα.

—ὦρα καλή, Βασίλη καὶ πάντα νικητής!...

Πέρασαν ἡμέρες, ἑβδομάδες, μῆνες. Καμμιά εἶδησι ἀπὸ τὸ στρατιώτη. Ὁ γεροφούρναρης φοβήθηκε μὴν σκοτώθηκε στὸ Σαραντάπορο ποῦ ἔφαγε τόσους.

Ὁ Κώστας ὅμως ποῦ διάβαζε τοὺς καταλόγους τῶν σκοτωμένων στής ἐφημερίδες, τὸν ἐβεβαίωνε πῶς δὲν ἀπάντησε πουθενὰ τὸνομα τοῦ Βασίλη.

Τὶ ἔγαινε λοιπὸν αὐτὸ τὸ παιδί; Χάθηκε; τοὺς ξέχασε; Πῶς δὲν ἔγραφε δύο λόγια; Κρίμα στὰ ταξίματά του!

Τέλος πάντων, πῆγε στὸ φούρνο μιὰ μέρα ἓνας πατριώτης, ἔφεδρος κι' αὐτὸς μὲ μιὰ οὐλὴ στὸ μάγουλο, γύρεψε τὸ γέρο—φούρναρη καὶ τὸν μανάβῃ, καὶ τοὺς ἔδωσε ἀπὸ ἓνα γράμμα τοῦ Βασίλη.

Ὁ στρατιώτης τοὺς ἔγραφε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο τῆς Θεσσαλονίκης, λίγα λόγια γιὰ τὸν δὲν μποροῦσε νὰ γράφῃ πολλά.

Τοῦ εἶχαν κόψῃ τὸ δεξιὸ πόδι ἀπὸ τὸ γόνατο, λυωμένο ἀπὸ σκληθρα οὐδία, καὶ τὸν κρατοῦσε ἀκόμα πληγῆ σφαίρας στὸν ὦμο, ποῦ ἀφώρμησε καὶ δὲν εἶχε γιὰ τρεμοῦς.

Θάχανε ἄραγε καὶ τὸ χέρι του;

Ἐ! Κώστα!—ἔγραφε στὸ φίλο του—
τώρα εἴμαστε ἴσια κι' ἴσια.»

Πέρασαν ἀκόμη δύο μῆνες, χωρὶς νὰ μάθῃ κανεὶς ἂν ὁ πληγωμένος ζοῦσε ἢ πέθανε....

*Ακολουθεῖ

—“Ω! Άνοιξη, θεία πνοή ξεχυμέ-
νη απ’ τὰ χείλια ἐνὸς πόθου—

“Ερωτά μου κρυφέ, μυστική μου
λαχτάρα, ὦ, τῆς “Άνοιξης ἀνοιξη νέα.
Τὸ φιλι Σου στὰ χείλια μου ἐπά-
νω σὰ δροσιά σὲ πρωτάνθιστο ρό-
δο. Τὸ τρεμάμενο ἀγκάλιασμα ὡς
νάσαι κάποιου νέου κισσοῦ τὸ πλο-
κάμι ποῦ ἀδύναμο πάει νὰ ἀναγκα-
λιάσει τὸ κατάξερο δέντρο. Καὶ τὰ
ὀλόμαντρα μάτια Σου—ὦ βραδιά μὰ
στὸ φῶς τῆς “Αγάπης λουσμένο.

Η ΓΑΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

FERNAND GREGH

“Ο Fernand Gregh εἶναι ἀπὸ τοὺς ση-
μαντικώτερους ἀντιπροσώπους τοῦ σημερι-
νοῦ Γαλλικοῦ τραγουδιοῦ. Γεννήθηκε στὸ
Παρίσι στὶς 14 Ὀκτωβρίου 1873, γόνος πα-
λιάς ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας. Σπούδασε στὰ
λύκεια Michelet καὶ Condorcet καὶ πῆρε στὰ
1892 δίπλωμα προλότου τῆς φιλοσοφίας. Τὸν
ἴδιο χρόνο ἴδρυσε καὶ τὸ περιοδικὸ «Συμ-
πόσιο», ὅπου πρωτόγραψαν ἢ συνεργάστη-
καν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φημισμένους λογοτέχνες
τῆς σημερινῆς Γαλλίας, καθὼς ὁ Henri Bar-
busse, ὁ D. Halevy, ὁ Louis de la Salle,
ὁ Robert de Flers κτ’ ἄλλοι. Μὰ τὸ «Συμ-
πόσιο» δὲν ἔζησε πολὺ. Ἐπειτα ἀπὸ ὀχ-
τὼ φύλλα ἔπαψε νὰ βγαίνει.

Κατόπι ὁ Fernand Gregh ἐργάστηκε σ’ ἄλ-
λα περιοδικά. Ἀξιοσημείωτη δουλειὰ φανέ-
ρωσε στὴ «Revue de Paris», καὶ στὰ «Lettres».
Ἀκόμα τύπωσε κτ’ ἀρκετὲς ποιητικὲς
συλλογές (La Maison de l’Enfance» «La
beauté de vivre», «Les Clartés humaines»,
«L’or des Minutes») κ. λ. π. καὶ μία με-
λέτη γιὰ τὸ Βικτωρα Οὐγκώ.

“Ο Fernand Gregh εἶναι ὁ ποιητὴς τῆς ζωῆς.

—“Ω, τῆς “Άνοιξης “Άνοιξη νέα!—

Στὴν ψυχὴ μου βαθειὰ πεταρίζει
τοῦ φιλιου Σου ἢ ἀνάσα. “Ενας ἡ-
λιος θαρρεῖς σημαδεύει τὸ δικό μας
τὸ διάβα. Κι’ ἕνα σύννεφο ἀνάλαφρο,
γκρίζο, μᾶς σκεπάζει ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ
φτόνου..

—“Ω, Ζωή, ὦ, χαρά, ὦ, τραγουδί!

“Ω, τῆς “Άνοιξης “Άνοιξη νέα!—

“Αλλαλάζουνε χίλια ποῦλιά...

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΚΟΣ

Ἀ τρεῦει τὴ θέληση καὶ τὴ δράση. “Ομοια,
κτ’ αὐτὸς μὲ τὸ Ζουάου γιὰ Μάρκος καὶ τὸ
Βεράρεν διδάσκει, πῶς ἡ ζωὴ, καὶ, μ’ ὄλες τίς
θλίψεις τῆς, εἶναι καλὴ κτ’ ἀξίζει τὸν κόπο
νὰ τὴν ζεῖ κανεὶς. Ἐπὶ τέλους ζῆν εἶναι τὸ
πράττειν, εἶναι τὸ δεῖν. Κι’ ἀπ’ αὐτὴ τὴν ἄ-
ποψη οἱ διηγετικὲς ἀγῶνες κ’ οἱ χωρὶς τέλος
προσπάθειες κ’ οἱ κοπιαστικὲς ἀνάβασεις πρὸς
κάτου ψηλά εἶναι γλυκὲς, γιὰτὶ μᾶς δίνουν
τὴν εὐκαιρία ν’ ἀγωνιστοῦμε, νὰ προσπαθή-
σουμε, κάτου ν’ ἀνέβουμε.

Σὲ κάποιο ἄρθρο του γιὰ τὸν Οὐμανισμό, δη-
μοσιευμένο στὸ «Φιγκαρώ», ἀνάμεσα σι’ ἄλλα,
λέγει κ’ αὐτά:

«Ποιητὲς, ἄς τραγουδήσουμε τὴ ζωὴ: εἶναι
ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ συνεργαστοῦμε μα-
ζί της. “Ας ἐκπληρώσουμε τὸν προορισμό μας
πάνου στὴ γῆ κτ’ ὁ προορισμός μας εἶναι νὰ
βάλουμε σ’ ὄμορφα λόγια τ’ ὄνειρο, ποῦ πλά-
θει ὁ ἄνθρωπος σὲ μιὰ στιγμή τοῦ ἄπειρου
χρόνου, νὰ τὸ μεταδώσῃ σ’ ἐκείνους, ποῦ θὰ
μᾶς διαδεχθοῦν. Ἔτσι θὰ μπορεῖ καθένας μας,
ρίχνοντας ἀργότερα μιὰ ματιὰ στὸ τελειωμένο
του ἔργο, πρὶν φύγει γιὰ τὸ τρομερὸν “Α-
γνωστο, νὰ πῆ, σὰν ὅλους ἐκείνους, ποῦ ἡ

ζωὴ τους εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀνθρώπινους κό-
πους καὶ προσπάθειες:

“Υπῆρξα ἕνας ἄνθρωπος. Δὲ φοβᾶμαι γιὰ
ὅτι ὑπάρχει πέρα ἀπὸ τὸ θάνατο. “Ο, τι καὶ
νάσαι ὁ μεγάλος ἄφραστος ἥλιος τοῦ Θεοῦ
ἢ ὁ μεγάλος ὀλόμαντρος ἥλιος τοῦ χάους, θὰ
ξέρω νὰ τὸν κοιτῶ κατὰ πρόσωπο, χωρὶς
νὰ τυφλώνωμαι ἀπὸ τὸ φῶς, χωρὶς ἢ σκιὰ
νὰ μὲ θαμπώνει. Ἐπῆρξα ἕνας ἄνθρωπος.
Ποιητὲς τοῦ σήμερα καὶ τοῦ αὔριο καὶ μ’ αὐτὴ
τὴ λέξη ποιητὲς ἐννοῶ, κατὰ μιὰ ἐτυμολογικὴ δι-
εῦρυνση, ὅλους ἐκείνους, ποῦ δημιουργοῦν — ἄς
εἴμαστε ἄ ν θ ρ ω π ο ι !.

Καὶ σ’ ἕνα θαυμάσιο ποίημά του μέσ’ στὴ σει-
ρὰ *Les clartés Humaines* συμπληρώνει.

... Ἄλλὰ μὲ τὴ σειρά μου θὰ ἔχω γνωρίσει
τὴ θερμὴ γέννηση τῆς ζωῆς.

Θάχω θαυμάσει μὲ τὴν κόρη τοῦ ματιοῦ μου,
—Μικροῦλα ἐκστατικὴ στιγμή τὸ μεγάλον αἰ-
ῶνιο φῶς.

Ἄλλὰ θάχω πιεῖ τὴ χαρὰ στὸ μεγάλο ἱερὸ συμ-
πόσιο:

Τί θὰ θέλω περισσότερο;

Θὰ ἔχω ζήσει,

—Καὶ θὰ πεθάνω.

Στὸ τέλος πρέπει νὰ σημειωθεῖ καὶ τοῦτο: ὁ
Fernand Gregh δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀπόλυτα
ἀνθρωπολάτρεις ποιητὲς. Δὲ βλέπει στὸν ἄνθρω-
πο τὴν παντοδυναμία, ποῦ νειρευότανε ὁ Νίτσε.

Βλέπει ὅμως ὀρισμένα καθήκοντα πρὸς τὴ ζωὴ
κ’ ἕνα προορισμό, ποῦ δὲ μπορεῖ νὰ σταθῆ μέσα

στὸν κύκλο κανενὸς πεισιθάνατου στοχασμοῦ.

Ἡ κεντρικὴ του ἰδέα εἶναι: Ἡ ζωὴ εἶναι ὁμο-
μορφη. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει καθήκον νὰ τὴ ζεῖ, ὅ-
σο πλατύτερα μπορεῖ, δημιουργῶντας, προσπα-
θῶντας, ἀγωνιζόμενος.

Στὸ τέλος τοῦ εἶναι βολετὸ νὰ πεθαίνει εὐχα-
ριστημένος.

Γιὰ νὰ κλείσω τὸ μικρὸ τοῦτο, χωρὶς καμι-
ὰν ἀξίωση, σχεδιάγραμμα, μεταφράζω πρόχειρα
κάποιο τραγουδάκι του ἀπὸ τὴν πρώτη του συλ-
λογί, «*La maison de l’Enfance*»:

Κάποτες ἔκλαψα πολὺ γιὰ τιποτένιες θλίψεις!
Κ’ εἶναι οἱ καημοὶ μου σήμερα γιὰ τὴν καρ-
διά μου ξένοι...

Εἶναι γλυκὸ νὰ μοῦ μιλοῦν μὲ μυστηρίου λα-
λιά.

Καὶ στὴ σκιὰ νὰ μὲ καλοῦν μὲ μιὰ ἀλαφρὴ
φωνοῖλα.

Γι’ αὐτοὺς δὲν ἔχω δάκρυα μέσα στὰ μᾶτια πιά.

Εἶναι οἱ καημοὶ μου σήμερα γιὰ μένα ἄγνω-
στοι, ξένοι:

Περνῶντας πάλι ἀπ’ τὸ στρατί, ποῦ εἶχανε ἀ-
γαπηθεῖ,

Καὶ ποῦ κανεὶς τώρα στερνὰ γλυκὰ δὲν τοὺς
προσμένει,

Κι’ ἀπ’ ὅπου φεύγουν καὶ περνοῦν σὰν ἄγνω-
στοι, σὰν ξένοι,

Γιὰτὶ εἶναι ἀργά, γιὰτὶ οἱ ψυχὲς ἔχουν γι’ αὐ-
τοὺς κλειστεῖ...

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΝΑΡΑΞΕ...

Δὲν ἄραξε ἡ βαρκούλα μας στοῦ πόθου τὸ λιμάνι...
Μὲς στὰ πελάγη μᾶς ἔλιασεν ἡ μαύρη τρικυμιά
Καὶ πάντα ἐμεῖς ταξιδευτὲς, καὶ πάντα ποντοπλᾶνοι,
Καὶ δὲ σαλεύει μέσα μας ἐλπίδα πειὰ καμμιὰ.

Ἀλόργα τ’ ὀλοκόκκινο φεγγάρι μᾶς κοιτάζει,
Καὶ μελιχρὸ ὡς βυθίζεται στὴ θάλασσα βαθειά,
Γιὰ τὸ τραγὸ κτ’ ἀγύριστο ταξίδι, λές, μᾶς κράζει,
Καὶ γιὰ τὴν ἀβασίλευτη τοῦ θάνατου νυχτιά!..

ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ.

ΒΑΡΙΑΤΣΙΟΝΕΣ.

Κυτάω τὸ χτέσ.

Ἐνα μαβλ ποῦ ξεθωριάζει σβεῖ,

ἕνα μαβλ ἀρὸ ὡς ἡ ἀχλὺ.

Τοὺς κίτρινοὺς τοὺς χωρισμοὺς

τὰ κρῦα φιλιὰ τὰ τεχίτὰ

τὰ ξέθωρα τὰ μάτια τὰ κλειστὰ

βλέπω ἐκεῖ νὰ χάνονται μέσ' τὸ μωβί,

Ἄπὸ τοὺς ἤχους κἀτι τοὺς ὑποβλητικοὺς τοῦ ἀρμόνιου,

σὰν ἡδονὴ ἀγνή ἡδονὴ

κἀτι καινούργιο ῥόδινο μέσα μου ζεῖ,

κἀτι σὰν νέα μιὰ μοῖρα,

καινούργια μῦρα,

καινούργια ἀρώματα

καὶ νέα χρώματα.

2

Κι' ὡς πάει, σβύνει, φθίνει αὐτὸ τὸ δεῖλι,

σὰν φλόγα πενιχρή, σὰν σκεφτικὸ ἀσφοδίλι,

ἀνήλικων παιδιῶν νὰ μ' ἀτενίζουν ποθῶ μάτια,

μὲ φόνιο τῆ φιλία, τῆ καλωσύνη.

Μάτια ποῦ δὲν ἐκύτταξαν ποτὲ μὲ πόθους καὶ μὲ πάθος,

σὰν λίμνη μὲ ὡς κρυστάλλα νερά, σὲ κάποιον κῆπο,

ποῦ ἀνθρώπου σῶμα μέσα τοὺς δὲν καθρεφτίζει,

παρὰ οἱ ψυλὲς λατάνιες, τὰ ψυλὰ τὰ κυπαρίσσια

τὰ ἴσια,

τὰ γρία τὰ κρῖνα, τὰ σκυμμένα ρόδα

καὶ πλήθος οἱ πυρές, οἱ αἱματηρές, σιτῆς ὄχθες παταροῦνες.

Ἦ! τέτοια τῆ ψυχῆ μου ν' ἀτενίζουν ποθῶ μάτια,

μὲ σπάνιους, μὲ πλούσιους, γλυκοὺς χρωματισμοὺς.

Μὰ ποῦ, μὰ ΠΟΥ τὰ μάτια αὐτά, στὸ δεῖλι αὐτὸ ποῦ φθίνει

μὲ φονιο τῆ φιλία, τῆ καλωσύνη.

Β. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΗΣ

ΧΟΡΕΥΟΥΝΕ ΤΑ ΚΟΥΤΣΟΥΡΑ

Χορεύουνε τὰ κούτσουρα χορεύουνε,
χορεύουν καὶ τὸ τραῖνο προχωρεῖ
κι' ἀπλώνουνε τὰ γέσια καὶ γυρεύουνε
Γυρεύουν τί; Νὰ τῶβρη ποιδὲς μπορεῖ;

Χορεύουν βάλς καὶ τρέχουν. Θὰ γυρίσουνε
γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους κι' ἄ; ζητοῦν
σὰν πέτρα ἀπὸ σφεντόνα νὰ ξεσκίσουνε
στὰ αἰθέρια, σ' ἄλλους κόσμους νὰ ριχτοῦν

Χορεύουμε καὶ μεῖς μὰ στριφουλίζουμε
γύρω γύρω στὸν ἴδιο μας ἑαυτὸ,
Τρέχουμε καὶ τὴν πλήξη μας ξεσκίζουμε
Τρέχομ' ὅσο μᾶς εἶναι βολετό.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΒΑΡΙΑΤΣΙΟΝΕΣ.

Κυτάω τὸ χτέσ.

"Ένα μαβι ποῦ ξεθωριάζει σβεῖ,

Ένα μαβι ἀρὸ ὡς ἡ ἀχλὺ.

Τοὺς κίτρινους τοὺς χωρισμούς

τὰ κρύα φιλιὰ τὰ τεχίτὰ

τὰ ξέθωρα τὰ μάτια τὰ κλειστὰ

βλέπω ἐκεῖ νὰ χάνονται μέσ' τὸ μαβί,

"Απὸ τοὺς ἤχους κἀτι τοὺς ὑποβλητικούς τῷ ἀρμόνιου,

σὰν ἡδονὴ ἀγνή ἡδονὴ

κἀτι καινούργιο ῥόδινο μέσα μου ζεῖ,

κἀτι σὰν νέα μιὰ μοῖρα,

καινούργια μῦρα,

καινούργια ἀρώματα

καὶ νέα χρώματα.

2

Κι' ὡς πάει, σβύνει, φθίνει αὐτὸ τὸ δεῖλι,

σὰν φλόγα πενιχρή, σὰν σκεφτικὸ ἀσφοδίλι,

ἀνήλικων παιδιῶν νὰ μ' ἀτενίζουν ποθῶ μάτια,

μὲ φόντο τὴ φίλια, τὴ καλωσύνη.

Μάτια ποῦ δὲν ἐκύτταξαν ποτὲ μὲ πόθους καὶ μὲ πάθος,

σὰν λίμνη μὲ ὡς κρύσταλλα νερά, εὐ κάποιον κῆπο,

ποῦ ἀνθρώπου σῶμα μέσα τοὺς δὲν καθρεφτίζει,

παρὰ οἱ ψυλὲς λατάνιες, τὰ ψυλὰ τὰ κυπαρίσσια

τὰ ἴσια,

τᾶγρια τὰ κρῖνα, τὰ σκυμμένα ῥόδα

καὶ πλήθος οἱ πυρές, οἱ αἱματηρές, σιτῆς ὄχθες παπαροῦνες.

"Ὡ! τέτοια τὴ ψυχὴ μου ν' ἀτενίζουν ποθῶ μάτια,

μὲ σπάνιους, μὲ πλούσιους, γλυκοὺς χρωματισμούς.

Μὰ ποῦ, μὰ ΠΟΥ τὰ μάτια αὐτά, στὸ δεῖλι αὐτὸ ποῦ φθίνει

μὲ φόντο τὴ φίλια, τὴ καλωσύνη.

B. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΗΣ

ΧΟΡΕΥΟΥΝΕ ΤΑ ΚΟΥΤΣΟΥΡΑ

Χορεύουνε τὰ κούτσουρα χορεύουνε,
χορεύουν καὶ τὸ τραῖνο προχωρεῖ
κι' ἀπλώνουνε τὰ χέρια καὶ γυρεύουνε
Γυρεύουν τί; Νὰ τῶβρη ποιδὸς μπορεῖ;

Χορεύουν βόλς καὶ τρέχουν. Θὰ γυρίσουνε
γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους κι' ἄ; ζητοῦν
σὰν πέτρα ἀπὸ σφεντόνα νὰ ξεσκίσουνε
στὰ αἰθέρια, σ' ἄλλους κόσμους νὰ ριχτοῦν

Χορεύουμε καὶ μεῖς μὰ στριφουλίζουμε
γύρω γύρω στὸν ἴδιο μας ἑαυτὸ,
Τρέχουμε καὶ τὴν πλήξη μας ξεσκίζουμε
Τρέχομ' ὅσο μᾶς εἶναι βολετό.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΟΡΘΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

"Έργον LEOP. SCHMUTZLER

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

HENRI SPIESS

Η ΝΕΙΟΤΗ ΜΟΥ

Ἀκόμα λιγοστὸς καιρὸς, ψυχὴ μου, κάποιες μέρες, μερικὲς ὥρες προσμονῆς ἀνώφελης καὶ θλίψις, κ' ὕστερα πιά, δισταχτικὸς, χλωμός, θὰ ἴδω, γιὰ πάντα ν' ἀρνιέται νὰ μ' ἀκολουθᾷ καὶ νὰ μοῦ φεύγῃ ἡ νειότη.

Ἀκόμα λιγοστὸς καιρὸς, κάποιες κλεμένες ὥρες, κάποιες στιγμές, μετάγνωση κ' ἀμφιβολία γεμάτες, — καὶ πιά, κατὰ τὸν ἴσκιον, ἔπου τὰ πάντα σθειῶνται παύουν, θὲ νὰ τὴ δῶ ν' ἀφανιστῇ ἡ στοχαστικὴ μου ἡ νειότη.

Θὰ ἴδω νὰ μοῦ πετάγῃ σὰ μιὰ χειρονομία τοῦ χαίρει, τὰ βόδα τὰ χιμακρινά, μ' ἔσα τὴν εἶχα ζῶται, πού, ἕνα πρὸς ἕνα, ἀλλοίμονο! μαράθηκαν, ἀπὸ ἔλαι μοιράστηκαν τῶν οὐρανῶν οἱ ἀνέμοι τὴν ψυχὴ τους.

Θὰ ἴδω, μὲ μάτια στὰ πικρὰ τὰ δάκρυα βουτηγμένα, νὰ βγάνῃ τὴ γιορτάσιμη τὴ φορεσιά, ν' ἀφήνῃ τὸ στέμμα τὸ φανταχτερὸ καὶ τὸ σπασμένο σλῆπρο, γιὰ νὰ ντυθῇ κάθε χαμένου ὄνειρου μου τὸ πένθος.

Τέλος, νὰ φεύγῃ θὰ τὴ δῶ κ' ὀλόγελα νὰ σθειέται, ἄχαρη, κ' ἄσχημη, μὲ τὴν καρδιά ἄδηκ καὶ τὰ χέρια, δίχως νὰ λάβῃ οὐδὲ κ' αὐτὸ στα' νεύφρανα τῆς χεῖλι τὸ ἔρωτικὸ τὸ φίλημα τὸ πρᾶον, πού τὸ ἔστειρήθη.

Κι' ἀπὸ ὀδηγὸ ὀρφνὸς κ' ἀπὸ συτρώτρους ξεχασμένος, θὰ πορευτῶ τὸ δρόμον μου μὲ τὴ διπλὴ ἀγωνία ἰάμκι ἔρημος, καὶ νὰ θωρῶ νὰ ὀρθώνεται ἀντικρὺ μου τῆς πεθαμμένης νειότης μου, σὰν ἔλεγχος, τὸ φάσμα.

(“Le Silence des heures,)

[Μετάφραση].

ΓΕΛΟΣ ΔΓΡΑΣ

ΠΛΑΪ' ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ.

Οἱ κυκλαμιές πὲ στολίζανε τὴν ἀκρολιμιά. ἔλυγξαν τὸ καλάμι τους καὶ κύτιζαν τὴν ἀνθισμένη τους ὀμορφιά στῆς λίμνης τὸ ἡσυχο νερό.

Τόση ὀμορφιά κ' ἄλλη τόση ἡσυχία!..

Συντρόφισσες δυσκολόσμιχες κ' ὀρειές, πού δίνει ἡ μιὰ ἀπ' τὰ κάλλη τῆς στὴν ἄλλη καὶ πού φαντάζουνε μαζί σὰ μιὰ τοῦ παραδείσου ἄκρη.

Καθρεφτίζονταν ἕκαστα ἐνὰ νερά τῆς λίμνης

ἕνα φεγγάρι ὀλόγιον κ' ὀσημόθωρο, λιγερὲς φτελιές κ' ἀνθισμένα' ἀγκάθια.

Ἀσῆμι περίσσιο σιῶπαγε τὸ φεγγάρι στὰ νερά καὶ μ' ὀσημένα σκόνι ῥάντιζε τὴ χλόη, τίς φιλλωσιές κ' ὀλα τριγύρω.

Καὶ τ' ἀνοιξιάνικα λουλούδια, ἄλλες τόσες εἰωδιές χίλιες μύριες κ' ἄγνές, σκορπίζανε.

Κ' ἦσαν σὰν ἕνα κορμάτι περιβουλιῶ, σὲ μαγικὸ πολίτι νεράιδας κάποιας!..

Τόσο ὀμορφος καὶ ἡσυχος ἔγινε ὁ νερένιος

ἰᾶφος τῆς Μυρίνας!..

Ὄριμάζανε τὰ πρῶτα στάχνα κ' ὀ κάμπος κεντημένος ἦτανε μὲ μύριες ἀνεμώνες.

Ὄριμασμένη κόρη μὲ περίσσια λαμπράδα ἡ Μυρίνα, μονάχη δίχως γονηοὺς καὶ ἔδικους εἶτανε. βοσκοπούλα. τῆς λίμνης ἡ νεράϊδα, καὶ τῆς ἀκρολιμνιάς ἕνα λουλουδί.

Λίγο μακριά' μενε' πὸ τὸ χωριό, κοντὰ στὴ λίμνη, σὲ ῥημικιά καλύβα τοῦ ἔρωτά τους μυσικιά φωληρά, καὶ ἱερὸ καρνὲ πού ἔγραφε καὶ κλειοῦσε σὲ μωσκοβολημένα ἀπὸ τὴν ἀγάπη φύλλα του, τόσες συχὲς γλυκειές συνάντησες.

Ἐκεῖ τὸ στάχυ ὀρίμαζε καὶ θεριστὴς ὁ Γιαννιὸς τὸ πότιζε μὲ τῶν φιλιῶν του τὴ θροσιὰ καὶ τὸ νανοῦριζε μὲ τὸ ἔρωτικὸ τῶν χεῖλιῶν του ἀνάσασμα.

Γλυκὸ καὶ δροσερὸ σὰ μπάτης.

Ἀρχοντόπουλο ὁ Γιαννιός, ἀγαπημένος τῆς Μυρίνας, μὲ λεβεντιά καὶ ὀμορφιά.

Νηὸς π' ἀνεβουκατέβαζε τὸ πέρασμα του στὴ θεια κοριτσιῶνε σὲ ἀναστεναγμὸ πόθου καὶ παραπόνου.

Θεριστὴς τόσωνε φιλιῶν ἀπὸ τὴ γλυκειὰ κυψέλη πού φυλαγμένο γι' αὐτὸνε τόσο εἶχε μέλι, ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Μυρίνας!..

Καὶ τὰ στάχνα ὀλο κ' ὀρίμαζαν.

Μὰ ὁ Γιαννιὸς ἐβιάστηκε σὲ πρόωρο ἕνα θερισμό.

Τὸ στάχυ ἔλυγιζε, ἔγειρε τὸ νεπὸ ξανθὸ κεφαλάκι του καὶ μαραινόταν ἀπὸ τὴ νεροπή!.. ὕστερα, τὸ νηὶ καὶ ἄσκειτο ἀρχοντόπουλο-θαμπωμένο ἀπὸ τόσο ἕνα ἀνέλπιστο τρυγιτό-ἔπεσε σὲ μεθύσια τρελλά, κ' ὀλο κ' ἔτινε ἀπὸ τὸ ποτήρι πού ἄρπαξε βίαια!..

Κ' ὕστερα, χορτασμένος ἀπὸ κεῖνο, ἄρπαξε δῶθε κεῖθε καὶ παντοῦ πληρωμένη ἀγάπη μιὰς ὄρας, μιὰς στιγμῆς!..

Σπατάλης τὴ νειότη ἄσκοπα. Καὶ στὰ μεθύσια αὐτὰ τῆς σάρκας ἔεχασε τὴ φτωχικὴ καλύβα. πού τόση ὀμορφὴ κ' ἄγνη ἀγάπη κρυμμένη βαστᾷ στοὺς τοίχους τῆς π' ἀγκαλιάζει ἕνας ἀνδρειμένος κισσός!..

Ἐκεῖνη περίμενε!.. Πάντα καὶ μονάχη τὸ Γιαννιὸ τῆς περίμενε!..

Κι' ἦρθεν ἀπὸ καιρὸ πολὺ τὸ μήνυμα.

—Σὲ ἔεχασε φτωχούλα ἀμαρτωλὴ ὀ νηὸς σου, σφιχτοδεμένος μὲ τῆς καρδιάς σου τοὺς παλμούς!.. Γιατὸ κ' αὐτὴ ἔνειωσε νὰ σχίζεται ἡ καρδιά τῆς στὸ βίαιον κ' ἄσπλαχνον χωρισμό!.. Καὶ τρελάθηκε!..

Καὶ τρέχει στὴ λίμνη, μόνη στὴν ἐρημιά τῆς καὶ στὸ πόνο πιστῆ τῆς φιλῆ.

Στάθηκε, καμαρώθηκε μπροστὰ στὸ καθρέφιν τῆς. σὰ στολισμένη νύφη πού τὴ περιμενε κάποιου εὐτυχισμένου γάμου ὀ βωμός, καὶ ῥίχτηκε!..

Κι' ἡ λίμνη ἀγάλλισε τὴν ἀμαρτωλὴ ὀμορφιά τῆς ἄγνης καὶ τὰ νερά τῆς τρεμουλιάσανε στὸ ἄγγιγμα τοῦ κορμιῶ τῆς.

Τρεμουλιάσανε!.. Τρεμουλιάσανε!.. καὶ πέσανε σὲ ὕπνον χαῖνο κ' εὐτυχισμένο. Κι' ὀ ὕστερα, ἔγιναν καθαρὸς ἕνας καθρέφτης!..

Κ' οἱ κυκλαμιές τὸ πρᾶν, ξυπνημένες ἀπὸ τῆς νύχτας τὸ μαγικὸ ὄνειρον, ἔλυγισαν τὸ καλάμι τους καὶ καθρέφτησαν μέσα μ' αὐτὴν τὴν ἀνθισμένην ὀμορφιά τους.

Ἀπρίλης

Γ. ΝΩΤΗΣ

ΤΟ ΡΙΖΙΚΟ

Στὸ ριζικὸ μας μάταια μανταλώνουμε

τὴ θύρα μὲ τ' ἀνθρώπινα τὰ χέρια

τὰ νύχια στὸν ἀγῶνα κ' ἄν ματώνουμε

—χελῶνες!—καὶ δὲ φτάνουμε τ' ἀστέρια!

Τὸ βογγητό σου, γέροντα, πού ἐξύπνησε

μία νύχτα στὴ καρδιά τὸν ἄγριο τρόμον

—Θυμήσου!—εἶναι τὸ ἴδιο πού σ' ἀγρύπνησε

παιδάκι στῆς μαννούλας σου τὸν ὄμο.

Τὸν ἴσκιον ἢ καρδιά, τὰ κλώνι ἂν ἄλωσε
κι' ἂν ἔγινε μες τὸ χωριὸν καμάρι,
καρποί της; τὰ καρύδια· κι' ὅποιος ξάπλωσε
στὸν ἴσκιο της ὕπνο βαρὺ θὰ πάρη.

Τὸν πύργο σου, χαρὰ μου ποῦ ὄνειρευτικά
μὲ τῆς καρδιάς τῆ σάρκα νὰ σοῦ ὑψώσω,
δὲν ἦτανε γιὰ μένα κι' ἦταν ψεύτικα
τὰ ὄνειρατα ποῦ εἶχα λατρέφει τόσο.

Μὰ εἶναι βαρειά τ' ἀλύσια ποῦ μᾶς δένουνε
μὲ τὴν πικρὴ ζωὴ καὶ μὲ τὸ ψέμμα,
κι' ἀχόρταγες ἢ Μοῖρες θὰ χορταίνουνε
μὲ τῶν θνητῶν τὰ δάκρυα καὶ τὸ οἶμα.

Κλαύδιος Μαρινάς

ΒΗΜΑΤΑ ΦΩΝΕΣ ΚΑΙ ΡΙΓΗ ΣΤΟ ΗΜΙΦΩΣ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

1

Ἐπὶ τὴν ἔρημην δενδροστοιχία
θὰ περάσει κι' ἡ δικιά μου δυστυχία
σὰ λειτανία, σιωπηλή, σὰ λειτανία
ἀπὸ τὴν ἔρημην δενδροστοιχία
κι' ἡ δικιά μου, κι' ἡ δικιά μου δυστυχία.
... πρὸς τὴν ὄχθη, κάτω κεῖ στὴ ὄχθη
ποῦ τὰ κυπαρίσσια γέρνουν στὰ φαιὰ νερά της,
ποῦ τὰ κυπαρίσσια συντροφεύουν τὰ νερά της—
ἕνα βράδυ βοερὸ— κι' ἕνα βράδυ τοῦ χειμῶνα
θὰ περάσει κι' ἀπ' τὴν ὄχθη, μέσ' τὰ μακρὰ τοῦ χειμῶνα.

2

Ἐξω ἀπὸ τὸ σπῆτι μᾶς μιὰ νύχτα τοῦ χειμῶνα
Βαθεῖα χωρὶς ἀστρόφωτο, χωρὶς παρηγορία
Ἐξω ἀπ' τὸ σπῆτι μᾶς οἱ βόγχοι ἑνὸς χειμῶνα

Καὶ μεῖς οἱ δύο μοναχοὶ στὴν ἴδια τὴ πορτὰ
περνῶμε πέρα στὴ σιγὴ καὶ στὴν ἀλληγορία...

3

Μόλις τὰ βράδυα τὰ φαιὰ θὰ πέσουν νὰ νυχτώσουν
—τὸ νοιάζομαι— τί θεὸ νάρθοῦν ἔχθροὶ νὰ μᾶς σκοτώσουν

Ὡ! δὲν ἀκοῦσι!— ἔξω βογκοῦν οἱ γόοι τῶν βαρβάρων
Φίλε, μᾶς ἀναμένουνε τὰ στίφη τῶν βαρβάρων

μόλις τὰ βράδυα τὰ φαιὰ θὰ πέσουν νὰ νυχτώσουν
καὶ τὰ φαιὰ τὰ σύθαμπα τοῦ δρόμου, σὰ νεκρώσουν.

1921

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΔΡΙΒΑΣ.

ΛΗΣΜΟΝΙΑ.

Δὲν θὰ θυμάσαι πλέον τίποτα
Ἐσὺ ξεχνᾷς πολὺ νωρὶς μικρὴ μου
Νὰ σοῦ θυμήσω ἔμως ἤθελα
Μιὰ νύκτα στὴν ἀκρογιαλιά μαζί μου
Ἄνάθεμα! τὴν ὥρα τῆ στιγμῆ
Γιὰ συλλογίσου ἀλήθεια πῶς καὶ κείνη
Ἄπὸ τῆ ζήλεια της τὸ φῶς της ἔκρυβε
Ἄπὸ μακρὰ τὸ κύμα ἔταν διάβαινε
Ποιὸς τόλεγε νὰ μᾶς φθονῇ ἢ Σελήνη.
Σὰν κάτι ἐνοιωθα ἀπὸ μέσα μου νὰ παίρνη
Ἐσκυψα στὴν ἀγκάλη σου γιὰ νὰ κρυφθῶ
Λαβώθηκα κακὸ μαντάτο εἶπα φέρνη.
Ἐγείρα ἄχ! πόσο γλυκὰ τὸ βόλι σου πληγῶνη
Νὰ μέφερνε στὸ θάνατο πῶς ἤθελα στὴν ὥρα
Ἡ λησμονιά τὸν ξένο σου βαριά τὸν βαλαντώνει
καὶ τί θὰ γίνῃ τώρα;

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΙΩΑΝ. ΖΟΥΛΙΑΣ,

THEOPHILE CAUTIER

ΠΕΝΘΙΜΗ ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ ΝΥΧΤΑ

Ἡ νύχτα ποῦ τόσο γλήγορην ἀπλώ-
νεται στὴ σύντομες μέρες τοῦ Δεκεμβροῦ,
ξεπερῶβαλλε, ἀλλὰ δίχως νὰ φέρῃ μαζί της
πυκνὸ σκοτάδι.

Ἡ ἀντανάκλασι ποῦ κἄναι τὸ χιόνι, πο-
μοῦσε τὴ σκοτεινιά τοῦ θρανοῦ, καὶ ἀπὸ
ἕνα ἀλλόκοτο ἀναποδογύρισμα νύμφα δὲ
ἢ λάμψη ἐρχόταν ἀπὸ τὴ γῆ.

Τὰ χιονισμένα δέντρα ξεχώριζαν σὰν τὰ
κλαριά ποῦ ξεπερῶβαλλον ἀνάμεσα ἀπὸ
σωρὸ ἄσπρα κοτρόνια καὶ ποῦ ἢ πάχνη
τους φαίνεται σὰν ὑδράργυρος, πίσω ἀπὸ
τὰ τζάμια, καὶ κάπου κάπου, ἢ μπαμ-
πακίθρες τοῦ χιονιοῦ, ὅταν κανένα κλα-
ρὶ τειναζότανε, ἔπεφταν, ὅμοιες μὲ τ' ἀ-
σημένια δάκρυα τοῦ σάβανου ἀπάνω στὸ
χαλὶ τῆς σκοτεινιάς...

Ἦτανε ἕνα θέαμα γεμάτο μελαγχολία...

Ἐνα σκυλί ἄρχισε νὰ γαυγίξῃ στὴ πε-
διάδα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ δώσῃ φωνὴ στὴ
ἐρημιά τοῦ κάμπου, καὶ νὰ μοιρολογήσῃ
τὴ σπαρακτικὴ του γελαγχολία...

Καμμιά φορὰ, φαίνεται ὅτι ἡ φύση ἀ-
ποσταμένη ἀπὸ τὴν ἀφασία της, ἐμπιστεύε-
ται τοῦ; μυστικούς της πόνους, στὰ κλαυ-
θηρίσματα τοῦ ἀγέρα καὶ στοὺς θρήνους
κανενὸς ζώου...

Τὸ γαύγισμα, στὴν ἀρχὴ μακρινὸ, τῶ-
ρα πλησίασε, καὶ μπόρεσα νὰ ξεκαθαρί-
σω στὴ μέση τοῦ κάμπου, καθισμένο πᾶ-
νω στὸ χιόνι, ἕνα μεγάλο μαῦρο σκυλί,
ποῦ, μὲ τὴ μουσοῦδα σηκωμένη στὸν οὐ-
ρανὸ, φαινότανε σὰν νᾶκανε γαργάρες μὲ
τὰ κλαψυάρικα μοιρολόγια του.

(Μετάφραση)

Τ. ΠΑΠΑΧΑΤΖΗ.

 ΨΙΧΑΧΙΑ ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΣ & ΣΙΑ

Μοδέρνα— Ἀνώτερα
τῶν Εὐρωπαϊκῶν
Μὲ τιμὰς ἐργοστασίου

ΠΡΑΤΗΡΙΑ
Σταδίου 57
Αἰόλου 166

Ο Κινέζος ΛΙ-ΠΟ

[702-762]

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Ἡ γυναίκα ἑνὸς πολεμιστῆ κοντὰ στὸ παραθύρι,
 μέ πονεμένη τὴν καρδιά κεντάει ἕνα ῥόδο,
 ἔν ἄσπρο τριαντάφυλλο ἀπάνω στὸ μετάξι
 καὶ τὸ μικρὸ τῆς δάκτυλο ἀγκύλωσε ἢ βελόνη.

Τὸ αἷμα τῆς τρέχει στὸ λευκὸ τριαντάφυλλο ἀπάνω,
 πούγινετ' ἕνα κόκκινο ῥόδο στὸ κέντημά τῆς
 κι' ὁ λογισμὸς τῆς πάει πικρὰ στὸ πολυαγαπημένο,
 ποῦ ἀπὸ καιρὸ λίπει μακριὰ στὴ μάχη τοῦ πολέμου
 κι' ἴσως νὰ θάφη κοκκίνο, τὸ αἷμα του, τὸ χιόνι.

§

Ἄκουε ἔν ἄλογο βαριά ἐκεῖ κάπου νὰ καλπάζει,
 — « ὦ ἐλ' ἀγαπημένε μου ποῦ τόσο σὲ προσμένω!... »
 ἄλλο δὲν εἶναι ἀπ' τὴν καρδιά τὴν ἔρμη ποῦ χτυπάει,
 μὲ δυνατοὺς παλμοὺς βαρεῖά στὰ πονεμένα στήθη.
 Κι' ἀκόμη γέρνει ἀνέλπιστη ἀπάνω στὸ μετάξι
 καὶ μ' ἀργυρὸ νῆμα κεντάει τάρωστα δακρυρῶ τις,
 ποῦ τὸ ἐρυθρὸ, στολίζουσε γύρω τριανταφυλλὸ τῆς.

Μετὰφρασις

Ἰούλιος Πάριμας

ΛΑΤΙΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

2. HORATII FLACCI

Ποῖδς τρυφερὸς νεανίας, στολιμένος
 μὲ ἄφθονα ῥόδα καὶ λουσιμένους μὲ τὴν
 μυροβόλο τους ὀσμὴ, ὦ Πύρρα, σὲ ἀγκα-
 λιάζει μέσα στὸ χαριτωμένο σπήλαιο;
 Για ποῖδν ἀναδένεις τὰ ξανθὰ σου μαλλιά;
 Ἄλλοῖμονο πόσες φορές θὰ κλάψη τὴ χα-
 μένη του πίστι καὶ τοὺς θεοὺς ποῦ ἄλλαξε
 καὶ θὰ ἐκπλαγῆ ἀσυνήθιστος βλέποντας τὴ
 θάλασσα, ἄγρια ἀπ' τοὺς μαύρους ἀνέμους

αὐτὸς ποῦ ἔντρυφᾷ τώρα σὲ σένα πιστῆ· αὐ-
 τὸς ποῦ σὲ ἐλπίζει πάντοτε ἄγαμον, πάντα
 ἐρωτιάρα, ἀνίδεος τῆς ἀπατηλῆς αὔρας!
 Δυστυχισμένοι κείνοι, ποῦ τοὺς λάμπεις
 ἀδοκίμαστη.

Ὁ ἱερὸς τοῖχος δείχνει μὲ ἀναθηματικὴ
 πινακίδα ὅτι ἐγὼ ἀφιέρωσα στὸ Θεό, ποῦ
 κυβερνάει τὴ θάλασσα βροῦχα βρεμμένα

ΒΑΣΣΩΝ ΡΕΜΟΣ

ΜΑΕΤΕRLINCK

Ἡ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣΣΑ ΜΑΛΑΙΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΜΗΤΣΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΓΚΙΑΔΜΑΡ. βασιλιάς ἑνὸς μέρους τῆς Ὀλλαντίας
 ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ βασιλιάς ἑνὸς ἄλλου μέρους τῆς Ὀλλαντίας
 ὁ πρίγκηπες ΓΚΙΑΔΜΑΡ, γιὸς τοῦ βασιλιᾶ ΓΚΙΑΔΜΑΡ ὁ μικ-
 ρὸς ΑΔΔΑΝ, γιὸς τῆς βασίλισσας Ἄννας.
 ΑΓΚΟΣ, φίλος τοῦ πρίγκηπα ΓΚΙΑΔΜΑΡ
 ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἀξιωματικοὶ τοῦ Μάρκελλου.

ΒΑΝΟ

»

»

»

»

»

»

»

»

ANNA, βασίλισσα τῆς Γιουτλάντης

ΓΚΟΝΤΕΛΙΒΑ γυναίκα τοῦ βασιλιᾶ Μάρκελλου

»

»

»

»

»

»

»

»

»

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΟΙ ΒΗΘΟΙ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

(Μπαίνουν ὁ Στέφανος καὶ ὁ Βανό)

ΒΑΝΟ. Τί ὥρα εἶναι;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. Κατὰ τὸ φεγγάρι, πρέπει νάσαι μεσάγυχα.

ΒΑΝΟ. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ βρέξει.

ΣΤΕΦ. Ναι, βαρεῖά σύννεφα σκεπάσανε τὴ Δύση. — Δὲ θάρθουν νὰ

μάς αντικαταστήσουν πριν απ' τὸ τέλος τῆς γιορτῆς.

BANO. Κι αὐτὴ δὲ θὰ τελειώσει πριν απ' τὰ ξημερώματα.

ΣΤΕΦ. ὦ! ὦ! Βανό! Ἐδὼ ἕνας κομήτης παρουσιάζεται πᾶν' απ' τὸν πύργο.

BANO. Τί;

ΣΤΕΦ. Ἄκομα ὁ κομήτης τῆς περασμένης νύχτας!

BANO. Εἶναι πελώριος!

ΣΤΕΦ. Καὶ φαίνεται σὰ νὰ στάζει αἷμα ἀπάνω στὸν πύργο.

Ἐδῶ μιὰ βροχὴ ἀστρῶν φαίνεται νὰ πέφτει στὸν πύργο.

BANO. Τὰ ἀστρα πέφτουν ἀπάνω στὸν πύργο! Δές! Δές! Δές!

ΣΤΕΦ. Δὲν ἔχω δεῖ ποτὲ ὅμοια βροχὴ ἀστέρων! θάλεγε κανεὶς

πῶς ὁ οὐρανὸς κλαίει ἀπάνω σ' αὐτοὺς τοὺς ἀρραβῶνες!

BANO. Λένε πῶς; Ἐλ' αὐτὰ εἶναι προμηνύματα μεγάλων συμφορῶν!

ΣΤΕΦ. Ναί. ἴσως τῶν πολέμων ἢ τῶν θανάτων τῶν βασιλέων.

Εἶδαν τέτοια προμηνύματα στὸ θάνατο τοῦ γέρου βασιλιά Μαρκέλλου

BANO. Λένε ὅτι αὐτὰ τ' ἀστέρια μὲ τὴ μεγάλη κόμη προμηνᾶνε τὸ θάνατο τῶν πριγκηπισσῶν.

ΣΤΕΦ. Λένε... λένε πολλὰ πράματα ..

BANO. Ἡ πριγκήπισσα Μαλαὶν θάχει φοβηθεῖ γιὰ τὸ μέλλον!

ΣΤΕΦ. Στὴ θέση τῆς, θάχα φοβηθεῖ γιὰ τὸ μέλλον χωρὶς τὴν προ- εἰδοποίησιν τῶν ἀστρῶν...

BANO. Ναί· ὁ γέρο Γκιαλμάρ μού φαίνεται πολὺ ἀλλόκοτος...

ΣΤΕΦ. ὁ γέρο Γκιαλμάρ; ἄκου, δὲν τολμῶ νὰ πῶ ὅσα ξέρω:

ἀλλὰ ἕνας θεὸς μου εἶναι θαλαμηπόλος τοῦ Γκιαλμάρ· Ἐ λά! ἂν εἶχα μιὰ κόρη δὲν τὴν ἔδινα τοῦ πρίγκηπα Γκιαλμάρ.

BANO. Δὲν ξέρω.. ὁ πρίγκηπας Γκιαλμάρ ..

ΣΤΕΦ. ὦ! ὄχι ἐξαιτίας τοῦ πρίγκηπα Γκιαλμάρ, ἀλλὰ τοῦ πατέρα.

BANO. Λένε πῶς; ἔχει στὸ κεφάλι...

ΣΤΕΦ. Ἀφότου ἢ παράξενη αὐτὴ βασίλισσα ἔχει ἔρθει ἀπὸ

τὴ Γιουτλάντη, ἔπου τὴ ἐκθρονίσανε, ἀφοῦ φυλάκησαν τὸ γέρο βασιλιά τους τὸν ἄντρα, τῆς, ἀφότου αὐτὴ ἦρθε στὸ Ὑσσελμόντ, λένε.. λένε... ἐπιτέλους ὁ γέρο Γκιαλμάρ ἔχει περάσει τὰ ἑβδομήντα χρόνια, καὶ μού φαίνεται πῶς τὴν ἀγαπᾷ κάπως ὑπερβολικὰ γιὰ τὴν ἡλικία του...

BANO. ἄ! ἄ!

ΣΤΕΦ. Νὰ τι λένε... — Καὶ δὲν τολμῶ νὰ πῶ ὅσα ξέρω. — ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶς; ὅσα εἶπα σήμερα.

BANO. Τότε, φτωχὴ πριγκηποῦλα!

ΣΤΕΦ. ἄ! δὲ συμπαθῶ αὐτοὺς τοὺς ἀρραβῶνας! — Νὰ ποῦ βρέχει τώρα!

BANO. Καὶ ἴσως μιὰ μπόρρα κεῖ κάτω. — ἀπαίτια νύχτα!

Περνᾷ ἕνας ὑπηρέτης μ' ἕνα φανάρι. Πῶς; πάει ἢ γιορτῆ;

ὁ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Βλέπετε τὰ παράθυρα.

BANO. ἄ! τὰ φῶτα λάμπουνε ἐκεῖ πάντα.

ὁ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Καὶ δὲ θὰ σβύσουν ὅλη τὴ νύχτα. Δὲν εἶδα ποτὲ ὅμοια γιορτῆ! ὁ γέρο βασιλιάς Γκιαλμάρ εἶναι στουπὶ στὸ μεθύσι, ἔχει ἀγκαλιάσει τὸ βασιλιά μας Μαρκέλλο, καί...

BANO. Κ' οἱ ἀρραβωνιασμένοι;

ὁ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

ἄ! οἱ ἀρραβωνιασμένοι δὲν πίνουν πολὺ. — Λοιπὸν καληνύχτα! πάω στὴν κουζίνα. (ἀκολουθεῖ)

